

קללה. עין משפט נר מצוה

יש נוחין פרק שני בבא בתרא

מצשורות הש"ם

רביינו גרשום

חוירא לכהנא רבה. ים מומקיס לנש מצוות לילך שפומות תלמנין

סקפוא דרכו קול אכיג. והוא לו מהין ולג' כנין דמומיוק לינס: ז

ההוא דrhoה קא שכיב אמרו ליה אתה
למאן אמר להו חזיא לבתנו רבה אמר
⁽⁶⁾ רבא מאי נוחש לה הא אמר רב חייא בר
אבא אמר ר' יוחנן בעל שאבר גרשית אה
אשרי נאמן ^{א'}אל אבוי והא ^{ב'}אי אתה ר' יצחק
בר יוסוף אמר ר' יוחנן בעל שאבר גרשית אה
אשרי אינו נאמן ^{א'}אל ולוא מ' לא שנחנו בזאת
למפרע וכאן להבא ^ויאשנוי ניקום ליטסנוק
אל' רבא לרוב נתן בר אמר ^{ז'}חווש לה ההוא
דרשו מוחזק ^{ח'}נדית לה אהוי ואמר בשעת
מיוחה דלית לה חרדא ומוחזק ^{ט'}נדית לה
לייחוש לה חרדא ואמר רב יוסוף מאי
அחין ^{י'}ועוד הא אמר בשעת מיוחה
דלית לה אהוי אמר לה אבוי ^{י'}הא אמר דאיכא
עדים במדינת הים דידייע ראית לה אהוי
השתא מירת הא ליתנהו קמן לאו היינן דר'
חניינה ^{י'}אדאמר רב כי חניינה עדים בצד אשתן
וותאסר אמר לה אהוי אם הקלו בשבויו ^{ט'}
⁽⁷⁾ (משום דמנולא נפשה לגבי שבאי) נקל
בашת איש אל' רבא לרוב נתן בר אמר
חווש לה: זה אהוי אינו נאמן: ^{ט'} ואיך מאי
קאמורי אי קאמורי אהונא הוא אמא טול
עמו בחלקו ותו לא אלא דכא אמר לאי
אהונינו הוא איכא ספיא נפלו לו נכסים
ממקום אחר יירשו אהוי עמו יהא אמר ליה
לאו אהונא הוא לא צרכא ^{ט'}דקא אמרין אין
אנן יודען אמר אין יודע ואית אומורת ימנה לע
בריך ^ווהלה אמר אין פטור אבוי אמר

לyon הש"ס

גחות הב"ח

אחותה ר' נז'ן

ליה זכותם כי יפט